

De Massanet de Cabrenys a Sant Hilari

Tal com anunciàvem en el número passat, publiquem a continuació la crònica que els mateixos protagonistes han escrit d'aquesta excursió. Els felicitem per l'èxit i els desitgem que no defalleixin en aquesta sana afició, en la qual convindria que tinguessin molts imitadors.

Després de la caminada de l'any passat, des de Gòsol a Montserrat, ens decidírem a fer-ne una altra aquest any, des de Massanet de Cabrenys —poble del Sr. mestre, Joan Batlle— a Sant Hilari Sacalm.

En principi la vàrem organitzar pels dies del 8 a l'11 d'abril, però malgrat tot la tinguérem d'ajornar, degut a que el dia abans en Francesc Brossa es trobava al llit amb febre, i la reorganitzàrem els dies del 6 al 9 de maig.

Ben orientats i dirigits pel senyor mestre, al qual li agraïm, el diumenge a la tarda des de Sta. Eulàlia ens dirigírem a Granollers per agafar el tren que ens portaria fins a Figueres. En Francesc Brossa ja va marxar al matí, amb en Miquel Girbau —el que era mosso de can Pep—, que se'ns oferí per endur-se'n les motxilles i els estris de la tenda. En arribar allà, en Francesc ja ens havia buscat lloc per a passar la nit: Vam sopar i dormir a «Cal Ratero».

Dilluns, dia 6. — A primera hora, emprenem la marxa agafant el camí per anar a Albanyà, passant per sota l'ermida del Fau i per Sant Miquel. Travessàrem la serra de Sant Llorenç de la Muga, des d'on es veia magestuosament El Canigó. A la Vall d'Albanyà hi dinàrem. Un cop ben tips seguírem el camí cap a la Serra de Ntra. Sra. del Món, passant per Llorona —allà en diuen Lliurona—, malgrat tot, a mitja pujada de l'Espinau, se'ns va posar a ploure i ens aixoplugàrem en una casa anomenada «La Parada», on ens resumírem la història de Lliurona, en la que cal destacar que l'any 1936 hi havien 836 habitants i que actualment sols n'hi ha dos. Passada la pluja, seguírem cap a l'Espinau, on ens indicaren el camí cap a Benda, aquí hi sopàrem i també hi passàrem la nit.

Dimarts, dia 7. — Devien ésser les 8, quan reempreníem la marxa cap a Besalú, allà férem una parada, on vàrem tenir temps de gaudir-nos admirant els històrics monuments romànics. Tot seguit ens posàrem en camí, cap a Mieres, on sorgiren les primeres dificultats. El problema era que teníem del travessar la riera de Junyà. Ja abans trobàrem un pastor que ens digué que era impossible travessar-la, degut a la gran malesa, a més d'haver-hi el perill de trobar alguna ramada de porcs senglars. En realitat, ens fou impossible de travessar-la, tenint de seguir per la vorera de la riera de Coll de Solom, uns dos o tres quilòmetres, fins el Torn; tot aquest tros el vàrem realitzar amb pluja. Aquí hi vàrem dinar. Dues hores més tard tornem a agafar la marxa en direcció cap a Mieres, passant per la vora del Monestir de Collell. A les 6 de la tarda érem arribats a Mieres, on vàrem comprar queviures per a sopar. Tot seguit seguim camí cap a la Serra de Finestres, arribant a dos quarts de nou. Allà hi muntàrem la tenda i encenguérem una foguerada. Quan començàvem a sopar se'ns posà a ploure, tenint-nos d'acabar el sopar dins de la tenda.

Ens anàrem a dormir amb pluja, i a mitja nit es va posar a nevar, tenint-nos d'aixecar i abandonar la tenda a causa del fred —un de la colla deia que allò era un principi de congelació—, i acabant de passar la nit a «Els Sayols», una casa d'allí aprop abandonada.

Dimecres, dia 8. — La gran sorpresa ens l'enduguérem quan en despertar-nos, a les 7 del matí, ens trobàrem amb un 15 cms. de neu. Tot blanc!

Feia fred, però nosaltres teníem de continuar, i un cop desplegada la tenda, el problema va ésser trobar el camí per a baixar a Sant Aniol de Finestres. Després de força estona de buscar el camí, ja que a causa de la neu no es distingia, i com a últim recurs tinguérem de seguir un rec amb aigua fins a sota els genolls. Un cop a Sant Aniol, dinàrem, i tot seguit reemprenem la marxa cap a Les Ansies, amb direcció a Les Planes.

Arribant allà buscàrem lloc per a passar la nit. Malgrat tot, no vàrem trobar cap fonda per a dormir, tenint d'anar a una casa allunyada del poble, sobre Les Planes.

Dijous, dia 9. — Últim dia. A primera hora emprenem la marxa cap a Sant Martí de Sacalm, passant per sota El Far en direcció cap a l'embassament de Susqueda. Un cop haguérem travessat el pantà, ens dirigim camí d'Ossor, passant pel Coll de Nofre. Aquí hi vàrem dinar. El cansament i l'esgotament després de dinar encara es deixaren sentir més, però encara ens quedaven com a mínim 6 hores per arribar a Sant Hilari.

Aixafats, o no aixafats, seguírem la marxa cap a Sant Miquel de les Formigues, on tinguérem d'enfrontar-nos a aquell Coll amb un desnivell d'uns mil metres. Tardàrem dues hores i mitja per arribar a dalt. Des del damunt d'aquest turó ja es divisava la «meta», Sant Hilari, on hi arribàrem a les 7 de la tarda.

Una hora més tard telefonàvem a Sta. Eulàlia de Ronsana, a casa d'un dels components de l'excursió, comunicant-els-hi que érem a Sant Hilari i que ens vinguessin a buscar. A les 11 de la nit, se'ns presentà allà en Domènec Maspons i en Pere Estrany per a recollir-nos, arribant a Santa Eulàlia a la 1 de la nit. Era una bona hora per a estirar-nos damunt d'un bon llit. Almenys per a nosaltres!

En resum: Vàrem fer uns 130 kms., amb unes 40 hores de caminar. Un promig de 3,250 km. per hora. Travessàrem gairebé tota la província de Girona. Gastàrem 5.500 pessetes. Passàrem per les comarques de l'Empordà, Garrotxa i Guillerries, per les serres de Sant Llorenç de la Muga, Ntra. Sra. del Món, Les Finestres, el Far i les Guillerries, i ens creuàrem amb les rieres de: Llobregat —no el riu que coneixem d'aquest nom—, Muga, Fluvià, Ser, Ter i Ossor, i l'embassament de Susqueda.

A nosaltres quatre, F. Brossa, J. Viñeta, E. Maspons i N. Prim, ens quedaren moltes ganes d'organitzar-ne una altra per la tardor. Si no hi ha cap innovació, possiblement sigui des de Gòsol a Núria.

I per acabar el resum d'aquesta excursió, sols ens resta donar gràcies a la revista «Ronsana», per l'atenció que té amb nosaltres, i també, com no, als nostres llocs de treball: Mateu Dantí, Francesc Franch, Joan Prim i Miquel Maspons, així com a tots els que ens han ajudat i col·laborat amb nosaltres. A tots diem: Gràcies, i fins una altra excursió, si Déu vol!

E. Brossa - J. Viñeta
E. Maspons - N. Prim